

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214000415
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2214000415.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci proti obžalovanému X. H., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmena a), písmena b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 20.2.2019 č. k. OT/230/2014-259, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.11.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného X. H., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 20.2.2019 č. k. OT/230/2014-259 bol obžalovaný X. H. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmena a), písmena b) Trestného zákona, spáchaného na tom na skutkovom základe, že presne nezisteného dňa mesiaca december 2014 v čase okolo 18.00 hod. v S. G. na sídlisku M. U. v obytnom bloku pod súpisným číslom XXX/XX v byte č. XX v kuchyni po predchádzajúcej slovnej hádke priložil tam prítomnej svojej družke Z. Y. k jej krku kuchynský nôž s dĺžkou čepele 20 cm, kedy sa jej vyhrážal fyzickou likvidáciou so slovami „zabijem Ťa“, ktoré vyhrážky v Z. Y. vzbudili obavu, že ich aj uskutoční,

dňa 20. decembra 2014 v čase okolo 18.00 hod. v S. G., na sídlisku M. U. v obytnom bloku pod súpisným číslom XXX/XX v byte č. XX v kuchyni po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol tam prítomnú svoju družku Z. Y. a to tým spôsobom, že ju pravou rukou chytil za krk a pritlačil ju k stene, kedy sa jej vyhrážal fyzickou likvidáciou so slovami „neopováž sa odísť z domu, lebo Ťa zabijem, chytím Ťa v meste a tam si to s Tebou vybavím“, ktoré vyhrážky v Z. Y. vzbudili obavu, že ich aj uskutoční,

dňa 28. decembra 2014 v čase okolo 23.00 hod. v S. G., na sídlisku M. U. v obytnom bloku pod súpisným číslom XXX/XX v byte č. XX v predsieni fyzicky napadol tam prítomnú svoju družku Z. Y. a to tým spôsobom, že ju pravou rukou chytil za krk a sotil ju k stene, následne ju päšťou nezistenej ruky kľáčiac na zemi udrel trikrát do oblasti chrbta, ďalej ju raz päšťou nezistenej ruky udrel do oblasti nad ľavou časťou hrude, kedy sa jej opakovane vyhrážal fyzickou likvidáciou so slovami „zabijem Ťa“, následne ju v špajzi fyzicky napadol a to tým spôsobom, že ju dvakrát päšťou nezistenej ruky udrel do oblasti chrbta, Ťahal ju za ľavé ucho a dlaňou nezistenej ruky ju udrel do oblasti hlavy, kedy sa jej opakovane vyhrážal so slovami „zabijem Ťa“, ďalej na mieste chytil do svojej ruky úlomok skla o rozmere 15 cm z rozbitného rámu na fotografie, ktoré vyhrážky v Z. Y. vzbudili obavu, že ich aj uskutoční, pričom pri uvedenom útoku utrpela zranenia a to podliatinu na pravej strane krku, podliatinu na ľavom hrudníku, podliatinu na ľavom predkolení, vyžadujúce jednorazové lekárske ošetrovanie.

Za to mu bol podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 /šesť/ mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a odôvodnil ho tým, že zastáva názor, že rozsudok samosudkyne Okresného súdu Dunajská Streda je chaotický, nezrozumiteľný, skutok v ňom opísaný je neurčitý, nie je v súlade s Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ako aj ostatnými všeobecnými

právnymi predpismi, najmä Trestným zákonom a Trestným poriadkom, je nezákonný, nakoľko na jednej strane má závažné formálne a procesné vady, nerešpektujúce základné zásady trestného konania, a na druhej strane má aj závažné hmotnoprávne vady, ktoré spočívajú v nesúlade predmetného rozhodnutia s právnymi predpismi SR. Takisto ani konanie ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku a prebiehalo na prvostupňovom súde, na Okresnom súde Dunajská Streda, nebolo v súlade Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ako ani ostatnými všeobecnými právnymi predpismi, najmä Trestným zákonom a Trestným poriadkom. v prípravnom konaní nebol okrem jedného zákonného dôkazu - výsluchu jeho ako obvineného, vykonaný žiadny zákonný dôkaz. Skutočnosti ním uvádzané v tomto výsluchu doposiaľ nikto nevyvrátil a naopak v konaní pred súdom ich potvrdili vypočutí svedkovia. Už v momente podania obžaloby boli dané dôvody na postúpenie veci podľa ustanovenia § 214 ods. 1, nakoľko z dokazovania (aj keď nezákonného), bolo už v tom čase zrejmé, že skutok nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom alebo iným správnym deliktom alebo by mohol byť prejednaný v disciplinárnom konaní, nakoľko sa jednalo o bežné hádky medzi druhom a družkou, ktorých je denno-denne stovky pri spolužití muža a ženy. Prokurátor však napriek tomu podal na mňa obžalobu, pričom dokazovanie vykonané súdom opätovne preukázalo, že sa žiadneho trestného činu nedopustil. Okrem týchto hmotnoprávných porušení došlo aj k záväzným procesnoprávnym porušeniam v predmetnom konaní a procesným chybám prípravného konania ktorým sa tak ako vyšetrovateľ, následne ani dozorový prokurátor nevysporiadal a samozrejme potom ani samosudkyňa Okresného súdu v Dunajskej Strede. O pravdivosti jeho tvrdenia svedčí aj fakt, že v predmetnej veci bola povolená aj obnova konania, nakoľko bol už pôvodnom konaní v príkrom spôsobe porušený zákon v jeho neprospech a toto porušenie pretrváva aj naďalej. Poškodená Z. Kováčsová zakaždým vypovedala diametrálne odlišne o skutku, aj o zraneniach, čo potvrdili okrem neho pred súdom aj svedkovia, aj jej ošetrujúca lekárka, ktorá uviedla, že poškodená zjavne snažila predstierať iné zranenia aké údajne mala - vyšetrenia to nepotvrdili. Zastáva názor, že už na základe hore uvedených skutočností mal súd postupovať prinajmenšom podľa zásady „in dubio pro reo“. Skutok kladený mu za vinu nemôže byť považovaný za trestný čin ani najmä z toho dôvodu, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Poukázal na rozhodnutie č. R 38/1971 NSSR, podľa ktorého úmysel páchatela spôsobiť inému ujmu nie je možné odvodzovať len z povahy predmetu, ktorým je vedený útok. Taktiež na rozhodnutie č. R 12/2009, NS SR, v ktorom je uvedené, že na naplnenie SPTČ násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi (dnes SPTČ nebezpečného vyhrážania) je potrebné aby sa páchatel alternatívne dopustil buď vyhrážania sa inému usmrtením, alebo ťažkou ujmu na zdraví alebo inou ťažkou ujmu takým spôsobom, že vzbudí u neho dôvodnú obavu. Poškodená celé konanie úmyselne vyvolala pretože sa nevie zmieriť s tým, že obžalovaný si našiel inú známosť. Je nelogické, že mal priložiť ku krku poškodenej kuchynský nôž, keď núž nebol zaistený. Poškodená ani raz neuviedla, že by bola týmto konaním vzbudená u nej obava, že vyhrážky aj uskutoční. Bol to obžalovaný, ktorý odišiel zo vzťahu s poškodenou, preto je popretím logiky aby sa jej vyhrážal a bránil jej odísť z domu. Je nelogické, že sa jej mal vyhrážať s úlomkom skla, keď žiaden úlomok nebol nájdený. V odôvodnení napadnutého rozsudku samosudkyňa OS Dunajská Streda neuvádza žiadne právne úvahy a ani odôvodnenia na základe ktorých predmetný, napadnutý rozsudok vyniesla, ale iba v krátkosti cituje výpoveď jednotlivých svedkov. Takisto neuviedla, čo ju primälo k tomu, aby uvedený rozsudok vydala, keď jeho návrhy na vykonanie dôkazov zamietla a vykonané dôkazy nesprávne nevyhodnotila. Žiadny OČTK sa doposiaľ nevysporiadal s tou skutočnosťou, že poškodená Z. Kováčsová sa počas svojich výsluchov opakovane priznala ku skutkom, ktoré podľa jeho názoru naplňajú SPTČ ohovárania a zrejme aj vydierania. Poukázal tiež na možnosť mimoriadneho zníženia trestu ako kompenzáciu za dĺžku procesu, čím bude vylúčená jeho možnosť ako obvineného žalovať SR o finančnú náhradu. Navrhuje preto, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že ho podľa ustanovenia § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby oslobodzuje, nakoľko skutok. nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, nakoľko sa jedná o priestupok podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, v znení neskorších predpisov, ktorý s poukazom na ustanovenie § 20 zákona o priestupkoch už nemožno prejednať, alternatívne napadnutý rozsudok zruší a vráti vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor odvolanie nepodal.

Krajský súd rozhodol o podanom odvolaní na verejnom zasadnutí, ktoré vykonal bez prítomnosti obžalovaného, nakoľko boli splnené podmienky na takýto postup. Obžalovaný neprevzal zásielku na adrese, ktorú uviedol na tento účel. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že vo veci už raz rozhodol súd prvého stupňa a to rozsudkom zo dňa 30.6.2017, kedy oslobodil obžalovaného spod obžaloby podanej na tom skutkovom základe, ako je uvedené v napadnutom rozsudku.

Proti prvému rozsudku okresného súdu podal odvolanie prokurátor a krajský súd po preskúmaní rozhodnutia k takémuto postupu okresného súdu uviedol (citácia):

„Okresný súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel, vzbudzujú pochybnosti o svojej správnosti. Vzhľadom ku skutočnosti, že v danom prípade proti sebe stoja výpovede obžalovaného proti výpovedi svedkyne-poškodenej, pričom niet iného priameho dôkazu z nezainteresovaného zdroja, je osobitne dôležité náležite vyhodnotenie dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Podstatou celého prípadu je náležité zistenie, či došlo k spáchaniu žalovaného skutku v celom rozsahu, teda či sa obžalovaný vyhrážal smrťou poškodenej takým spôsobom, že to mohlo v nej vzbudiť dôvodnú obavu, alebo či sú tu rozumne odôvodniteľné pochybnosti o podstatných skutkových okolnostiach. Sám okresný súd v rozsudku konštatuje, že poškodená vo svojej výpovedi jednoznačne usvedčila obžalovaného. Zo spisu je zistiteľné, že poškodená v konaní pred súdom podrobne popísala spolužitie s obžalovaným, ich konflikty a tvrdila, že sa jej vyhrážal, správal sa agresívne nielen voči nej, udrel ju, kopal. Uviedla, že obžalovaného sa bojí. Trpela to, pretože nevedela, kam má odísť, vyhľadala aj lekárku, aj jej povedala, čo sa udialo. Bála sa skôr to povedať na polícii, pretože po odchode polície by mala obavu, že ju obžalovaný bude schopný zabiť. Doslova uviedla, že mala vážne obavy o svoj život. K vyhrážaniu obžalovaného sa vyjadrila tak, že ten mal dokola opakovať slová, že ju pošle do pekla, nadával jej, vzal nôž, povedal, že keď ho vyhodí, chytí ju a zabije. Je potrebné stotožniť sa tak s názorom okresného prokurátora v tom, že poškodená počas celého konania jednoznačne a presvedčivo usvedčovala obžalovaného, jej výpoveď nebola relevantným spôsobom vyvrátená, a nie je ani dôvod spochybňovať vierohodnosť

poškodenej. Výpoveď poškodenej podporuje aj výpoveď svedkyne G., ktorá síce nevidela, že by obžalovaný poškodenej fyzicky ublížil, avšak ale bola svedkom agresívneho vystupovania, žiarlivosti obžalovaného voči poškodenej, a nepriamo potvrdila správanie sa obžalovaného voči poškodenej, nakoľko jej o ňom poškodená rozprávala. Zmenu videla aj v správaní poškodenej, ktorá aj počas návštev plakávala. Svedkovi Y. sa poškodená tiež sťažovala na správanie obžalovaného, bol aj priamo svedkom toho, že obžalovaný chodil s nožom v ruke po byte takým spôsobom, že svedok sa ho pýtal, či má zavolať políciu. Svedok U. nepriamo dosvedčil spôsob spolužitia obžalovaného a poškodeného, keď počul krik z ich bytu aj plač poškodenej. Svedok H. potvrdil, že poškodená mal na krku šál aj vtedy, keď bolo vonku veľmi teplo, ako keby niečo skrývala. Po opýtaní sa mu odpovedala, že to nie je medzi ňou a obžalovaným dobré a že aj bitku dostala. Prokurátor správne poukázal aj na to, že sa nepotvrdili tvrdenia obžalovaného o sebedeštrukčných sklonoch poškodenej. Krajský súd plne akceptoval aj tú časť odvolania okresného prokurátora, kde poukazuje na to, že sa nemožno stotožniť s názorom súdu, že je nepostačujúca usvedčujúca výpoveď poškodenej. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom, že práve v prípadoch trestných činov ako nebezpečné vyhrážanie, týranie, je obvyklé, že hlavným usvedčujúcim dôkazom je práve výpoveď poškodenej osoby v kombinácii s ďalšími nepriamymi, vzájomne logicky nadväzujúcimi dôkazmi. Zo všetkých vykonaných dôkazov nevyplývajú také skutkové zistenia, k akým dospel okresný súd. Okresný súd takisto žiadnym logickým spôsobom nevysvetlil ako prišiel k záveru, že neboli vyvrátené tvrdenia obžalovaného, a zároveň nevysvetlil, akým spôsobom boli vyvrátené tvrdenia poškodenej, ak prišiel k záveru, že sa skutok nestal. Skutkové zistenia okresného súdu vzbudzujú pochybnosť o svojej správnosti, odvolací súd opakovane poukazuje na to, že tento sa vôbec nevysporiadal s tými okolnosťami, že poškodená obžalovaného svojou výpoveďou usvedčuje, pričom jej výpoveď je podporená všetkými, aj keď nepriamymi, počas konania pred súdom vykonanými dôkazmi. Tak ako na to poukázal prokurátor, súd tak výpoveď poškodenej ako aj svedkov, vyhodnotil len v tom kontexte, že žiaden zo svedkov nebol prítomný v decembri 2014 v byte poškodenej. Nesprávny je ale aj záver okresného súdu o tom, že svedkovia nemali vedomosť o vyhrážkach obžalovaného voči poškodenej. Samotný okresný súd konštatuje, že poškodená sa zdôverila o problémoch s obžalovaným aj svedkyni G., aj otcovi, aj svedkovi H. a dokonca aj svojmu lekárovi. Z toho vyplýva, že tieto osoby, aj keď priamymi svedkami konfliktov neboli, vedomosť o vyhrážkach mali, aj keď sprostredkovane od poškodenej. Aj podľa odvolacieho súdu nie je možné po vyhodnotení výpovedí poškodenej dospieť k záveru, že poškodená nemala strach o svoj život a zdravie. Tvrdenie okresného súdu je protirečivé a rozporné, je nelogické konštatovať, že poškodená sa nebála o svoj život a zdravie, ale sa „len bála“. Jej výpoveď je potrebné vyhodnotiť komplexne, pričom odvolací súd konštatuje, že výpoveď poškodenej tak z prípravného konania ako aj z hlavného pojednávania nejavi známky rozpornosti, protirečivosti, je ucelená, konzistentná a nemožno dospieť k záveru, že by mala tendenciu a dôvod na krivé obvinenie obžalovaného. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v celom rozsahu akceptoval odvolanie okresného prokurátora, vytknúc okresnému súdu vyššieuvedené chyby pri hodnotení dôkazov, teda nelogickosť záverov, a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia. Po vrátení veci tak bude úlohou súdu prvého stupňa nanovo posúdiť dôkaznú situáciu. Bude sa musieť dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť a tak aby skutkové zistenia súdu prvého stupňa nevzbudzovali pochybnosti o svojej správnosti. Dôkazy bude musieť náležite v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku jednotlivo aj vzájomne vyhodnotiť a dospieť k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré budú plne zodpovedať výsledkom vykonaného dokazovania. Prvostupňový súd, pokiaľ sa mal správnym a zákonným spôsobom vysporiadať s podanou obžalobou, a s obhajobnými tvrdeniami, mal uvedenú otázku (ustálenia skutkového deja bez dôvodných pochybností, potvrdenie verzie obžalovaného resp. poškodenej vykonanými dôkazmi) vyriešiť. Až na základe toho možno potom bez rozumných pochybností ustáliť, či obžalovaný spáchal trestný čin tak ako je uvedené v obžalobe, prípadne či sú dôvodné pochybnosti, že sa skutok stal. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v celom rozsahu akceptoval odvolanie okresného prokurátora, vytknúc okresnému súdu vyššieuvedené chyby pri hodnotení dôkazov, teda nelogickosť záverov.“

Krajský súd po opätovnom rozhodnutí okresného súdu a po podaní odvolania zo strany obžalovaného zistil, že okresný súd po vrátení veci na nové konanie, vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým uznal obžalovaného vinného v zhode s podanou obžalobou.

Po vyhodnotení dôkazov vykonaných tak v prípravnom konaní a hlavne v konaní pred súdom jednotlivo ako i v ich súhrne okresný súd mal za preukázané, že vina obžalovaného zo spáchania skutkov voči poškodenej bola v konaní dostatočným spôsobom preukázaná. Poškodená počas celého konania jednoznačne a presvedčivo usvedčovala obžalovaného, podrobne popísala ako sa zoznámili, akým spôsobom žili spolu s obžalovaným v jej byte, ako sa obžalovaný správal pri ich každodennom spolužití.

Výpoveď poškodenej nebola relevantným spôsobom vyvrátená a nie je dôvod ani spochybňovať vierohodnosť poškodenej. Súd nevidel žiadny dôvod na to, aby psychický stav poškodenej bol predmetom znaleckého skúmania. Výpoveď poškodenej, ktorá obžalovaného jednoznačne usvedčuje zo spáchania skutkov, podporuje aj výpoveď svedkyne G., ktorá síce nevidela, že by obžalovaný poškodenej fyzicky ublížil, bola však svedkom agresívneho vystupovania obžalovaného a jeho žiarlivosti voči poškodenej a nepriamo potvrdila správanie sa obžalovaného voči poškodenej, nakoľko jej o ňom poškodená rozprávala. Zmenu táto svedkyňa videla aj v správaní poškodenej, ktorá aj počas návštev plakávala. Svedkovi W. Y. sa poškodená tiež sťažovala na správanie obžalovaného. Ďalší svedok D. U. taktiež nepriamo dosvedčil spôsob spolužitia obžalovaného a poškodenej, keď počul krik z ich bytu, aj plač poškodenej. Ďalší svedok Mgr. V. H. potvrdil, že poškodená mala na krku šál aj vtedy, keď bolo vonku teplo, ako keby niečo skrývala. Po opýtaní sa mu povedala, že to nie je medzi ňou a obžalovaným dobré a že aj bitku dostala doma.

Z takto vykonaného dokazovania okresný súd mal za preukázané, že vina obžalovaného bola dostatočným spôsobom preukázaná hlavne výpoveďou poškodenej a nepriamo aj výpoveďami ďalších svedkov vypočutých v konaní, ktorí prostredníctvom poškodenej získali vedomosti o správaní sa obžalovaného voči poškodenej počas ich spolužitia. Z doteraz vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že sa nepotvrdili tvrdenia obžalovaného o seba deštruktívnych sklonoch poškodenej, preto súd nevidel žiaden dôvod na to, aby do konania pribral znalca na vyšetrenie duševného a zdravotného stavu poškodenej. V prípadoch trestných činov ako je nebezpečné vyhrážanie, je obvyklé, že hlavným usvedčujúcim dôkazom je práve výpoveď poškodenej osoby v kombinácii s ďalšími nepriamymi, vzájomne logicky nadväzujúcimi dôkazmi. V prípade obžalovaného takýmto hlavným dôkazom je taktiež výpoveď samotnej poškodenej, ktorá od roku 2014 obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne a presvedčivo usvedčuje, táto jej výpoveď nebola zo strany obžalovaného relevantným spôsobom vyvrátená a vzhľadom na vykonané podporné dôkazy výpovede ďalších vypočutých svedkov, ktorí nepriamo potvrdili tvrdenia poškodenej nie je dôvod spochybňovať vierohodnosť poškodenej a jej tvrdenia a výpoveď v tomto konaní. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného ako po objektívnej tak i po subjektívnej stránke naplňuje zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona a preto ho súd uznal v celom rozsahu vinným.

Pri ukladaní trestu obžalovanému okresný súd vychádzal z tej skutočnosti, že pred povolením obnovy konania na základe právoplatného trestného rozkazu zo dňa 31.12.2014 obžalovaný uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov už vykonal. Na strane obžalovaného súd nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť. Obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody nastúpil dňa 31.12.2014, z výkonu trestu bol podmienčne prepustený 01.06.2015 uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 2PP/55/2015 zo dňa 01.06.2015, to znamená, že uložený trest odňatia slobody obžalovaný už má v podstate vykonaný. Preto súd nevidel žiaden zákonný dôvod na uloženie iného druhu či už podmienčného trestu odňatia slobody, keďže obžalovaný v minulosti pôvodne uložený trest už má v podstate vykonaný. S poukazom na § 48 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd konštatuje, že v postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Odvolačná námietka obžalovaného, že rozsudok okresného súdu je chaotický, nezrozumiteľný a skutok je neurčitý, rovnako že úvahy, prečo bol vynesený rozsudok, je potom v kontexte vyššie uvedeného nedôvodná.

Možno konštatovať, že okresný súd postupoval v kontexte predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu v danej veci a riadil sa právnym názorom, ktorý vyslovil krajský súd pri predchádzajúcom rozhodovaní o odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu vydanému v tejto trestnej veci.

Po vrátení veci súd prvého stupňa nanovo posúdil dôkaznú situáciu, dôkazy náležite vyhodnotil a dospel k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

K odvolacej námietke obžalovaného, že skutok nie je trestným činom ale priestupkom treba uviesť, že táto je nedôvodná. Už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu bol vyslovený právny názor, že správne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nasvedčuje tomu, že obžalovaný sa dopustil spáchania trestného činu v zmysle podanej obžaloby. Závažnosť konania obžalovaného vzhľadom na jeho frekvenciu, intenzitu, vzhľadom na spôsob páchania vylučujú posúdenie konania ako priestupku. Na tomto mieste treba tiež uviesť, že obhajoba na jednej strane poukazuje na to, že obžalovaný sa skutku nedopustil, že jeho konanie ako sa mu kladie za vinu obžalobou, nebolo preukázané žiadnym priamym ani nepriamym dôkazom, že výpoveď poškodenej je protirečivá, že je nepravdivá vo viacerých smeroch, na druhej strane žiada, aby tento skutok (ktorého sa však obžalovaný podľa jeho vyjadrenia nedopustil) by mal byť posúdený ako priestupok.

K námietke obžalovaného k chybám prípravného konania, ktoré majú pretrvávať, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, o aké chyby má ísť, pretože ich obžalovaný bližšie v odôvodnení odvolania neuviedol. Čo sa týka námietky, že v prípravnom konaní bol vypočutý po vznesení obvinenia len obžalovaný, treba uviesť, že podstatné je, aké dôkazy boli vykonané pred súdom. Ako už bolo vyššie uvedené, vina obžalovaného nebol preukázaná len výpoveďou poškodenej, ale aj ďalšími, na seba naväzujúcimi a neodporujúcimi dôkazmi, ako napr. výpoveďou svedkov. Na tom nič nezmení ani námietka obžalovaného, že jeho vinu nemožno preukázať z dôvodu, že neboli nájdené a zaistené predmety ako nôž, alebo úlomok skla. Odvolaciemu súdu tiež nie je zrejmé, v čom mala byť protirečivá výpoveď poškodenej Z. Y.. Už pri predchádzajúcom vrátení veci okresnému súdu bolo konštatované, že poškodená počas konania obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne a presvedčivo usvedčuje, táto jej výpoveď nebola zo strany obžalovaného relevantným spôsobom vyvrátená. Jej výpoveď tak z prípravného konania ako aj z hlavného pojednávania nejavi známky rozpornosti, protirečivosti, je ucelená, konzistentná a nemožno dospieť k záveru, že by mala tendenciu a dôvod na krivé obvinenie obžalovaného. Nie je ani zrejmé, z čoho obhajoba vychádza, keď tvrdí, že poškodenú usvedčuje z klamstva jej ošetrojúca lekárka. Rovnako absurdne potom vyznieva aj tvrdenie obhajoby, že sa OČTK nevysporiadali s tým, že sa poškodená opakovane priznala ku skutkom napíňajúcim skutkovú podstatu trestného činu ohovárania a vydierania.

K opakovaným námietkam obhajoby, že nebolo preukázané, že by mala poškodená obavu zo správania obžalovaného a že obžalovaný ani nevníkol násilím do jej obydľia, odvolací súd len zopakuje svoje závery, ku ktorým dospel už pri vrátení veci okresnému súdu na opätovné prejednanie. K rovnakému záveru, ako predniesol obžalovaný, dospel v predchádzajúcom konaní aj okresný súd, pričom odvolací súd mu vytkol, že jeho záver je nesprávny. Ako bolo uvedené, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodená sa zdôverila o problémoch s obžalovaným aj svedkyni G., aj otcovi, aj svedkovi H. a dokonca aj svojmu lekárovi. Z toho vyplýva, že tieto osoby, aj keď priamymi svedkami konfliktov neboli, vedomosť o vyhrážkach mali, aj keď sprostredkovane od poškodenej. Aj podľa odvolacieho súdu nie je možné po vyhodnotení výpovedí poškodenej dospieť k záveru, že poškodená nemala strach o svoj život a zdravie. Tvrdenie okresného súdu je protirečivé a rozporné, je nelogické konštatovať, že poškodená sa nebála o svoj život a zdravie, ale sa „len bála“. Poškodená doslova v konaní pred súdom uviedla, že obžalovaný sa jej vyhrážal, že sa správal agresívne, udrel ju, kopal a doslova uviedla, že sa ho bojí.

Keďže všetky dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z prvostupňového rozsudku. Nebolo ani zistené, že by sa okresný súd nevysporiadal s návrhmi obhajoby na doplnenie dokazovania.

Rovnako správne postupoval aj okresný súd aj pri úvahách o druhu a výmere trestu obžalovanému a uložil tomuto trest, ktorý zodpovedá všetkým zásadám pre ukladanie trestu. Okresný súd správne zhodnotil závažnosť konania obžalovaného, osobné pomery obžalovaného, charakter celkovej trestnej činnosti, pričom zohľadňoval vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a preto správne dospel k záveru, že v danom prípade splní svoj účel síce nepodmienečný trest odňatia slobody, avšak na dolnej hranici trestnej sadzby.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.